

L'últim romàntic

XAVIER CASTILLÓN

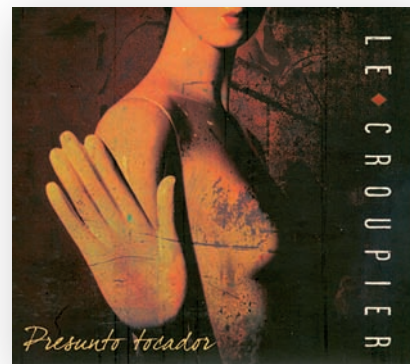
En la història del rock hi ha una llarga tradició de músics que, en algun moment de la seva trajectòria, han adoptat personalitats fictícies per explorar nous territoris: des de la Banda del Club de Cors Solitaris del Sergent Pepper (The Beatles) i Ziggy Stardust (Bowie) fins a Kiss i The Residents, amb els seus diferents graus d'anonimat sota la màscara escènica. Le Croupier pertany a aquesta tradició: el personatge creat pel músic i actor cellerenc Carles Cors és una aposta imaginativa per intentar sortir dels llocs comuns del pop-rock, una selva en què cada vegada és més difícil destacar si no s'ofereix al públic la paraula màgica: espectacle.

Per tant, el personatge de Le Croupier és important, perquè aporta al projecte una imatge ben definida, amb la seva elegant decadència i la idea de l'atzar que controla, com si fossin titelles, els protagonistes de les seves cançons: l'home orquestra que posa música als divorcis; el presumpte tocador de presumptes senyores, en un món ple de presumpcions; la turista francesa imaginada per Llach que es torra a la platja mentre imagina passions inconfessables, l'home que voldria ser Charlton Heston i fugir de la seva parada firal de carreres de camells... Desitjos, frustracions, somnis, vides corrents o no tan corrents que també mereixen ser cantades, perquè la seva és l'èpica dels supervivents.

Però no cal oblidar que, en definitiva, el que dona sentit a tot això és la música, i musicalment el segon disc de Le Croupier és un important salt endavant en una trajectòria pública encara curta, que va començar ara fa un parell d'anys amb l'àlbum *Me han dicho que...* i cançons tan memorables com ara *Virginia*, *Doña Enredos* i *Charlie ofrece ternura*. Una banda ja consolidada de set músics aporta a les

noves cançons els colors estables dels vents i les cordes, que complementen la instrumentació més habitual del pop-rock. En el disc, a més a més, una àmplia nòmina de col·laboradors posen, aquí i allà, detalls d'acordió, mandolines, trompes i fins i tot les peculiars percussions del claqué. Shuarma canta i toca l'harmònica a *Presunto tocador*.

La influència de Tom Waits i els seus seguidors més propers (Josep Puntí, Bunbury) es continua apreciament en aquestes noves onze cançons (dues de les quals, també en versió catalana: *El simi accepta* i *Presumpte tocador*), que són el resultat d'un important treball de composició, instrumentació i producció, elogiable per ambicions i per haver aprofitat tan bé els mitjans a l'abast en aquests temps de crisi. A més de les ja esmentades, destaquen en el nou disc altres cançons com ara *6 de cada 5*, amb les seves estadísti-

LE CROUPIER **Presunto tocador**

Música Global
Mass Records, 2010.

ques impossibles, i la dramàtica *El bolero maldito*, una bona demostració del romanticisme sense coartades de Le Croupier.

JORDI SALA LLEAL (ED.) **Dialogant amb els clàssics**

Documenta Universitaria.
Girona, 2010. 212 pàgines.

Una colla de professors de la Universitat de Girona comenten 17 clàssics de la literatura universal. *Tirant lo Blanc*, *Faust*, *Don Quixot de la Manxa*, *Moby Dick*, *Les flors del mal* o *La transformació* són alguns dels títols imprescindibles. Una invitació a conèixer o redescobrir grans obres.

CARLES MCCRAGH I DANIEL TORRENT **Fauna fantàstica del Fluvià a Besalú**

Ajuntament de Besalú.
Besalú, 2010. 80 pàgines.

Recull imaginari de la fauna del riu Fluvià al seu pas per Besalú. El boc, l'animal del sucre o els crancs de Sant Esteve han estat somiats i descrits amb imaginació per Carles McCragh i dibuixats amb tonalitats nocturnes i tardorals per Daniel Torrent.